

האיירה פניך על עבודך

יצא לאור ע"י

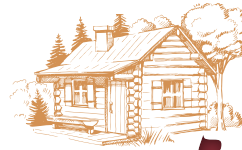
מערכת בדסלב

החומר הנשמה של
מבקשי ה בארזי הברזי
של רבינו הקדוש
רבי נתן מברסלב ז"ל

שנת ה'תשפ"ג

דברים - ואהרן

לזכור חסדי השם דייקא תוך כדי אמירת הקינות...

חבזרה אין טולטטין

ר' גרוינס וואסער-טרעגער שנכנס אף הוא לצריף והאזין בקשב רב לדברי ר' קלמן האיר וסיכם את הדברים:

הלא הדברים פשוטים ואמיתיים כל כך, שהרי עיקר הבכיה והקינה הוא על החורבן הפרטי, ועל כן כמה שהאדם סמוך ובטוח שהשי"ת חפץ בו ורוצה בקרבתו, באותה מידה יוכל לקונן כראוי על מצבו!

כי כשהאדם רואה יסורים באים עליו, וכמו"כ ברוחניות כמה שהוא מנסה להתקרב לה' והוא מוצא את עצמו שוב ושוב באותו מצב, אזי יכול לבוא לידי ייאוש ולתהות האם יש לו למה לקוות ולצפות הלאה, אין על מה לבכות ואין על מה לקונן כי העסק אבוד ח"ו.

והלא הן הם הדברים שמלמדניו הנביא ירמיהו תוך כדי קינתו 'אמר אבד נצחי ותוחלתי מהשם' אמנם 'זאת אשיב אל לבי על כן אחזיל, ש'חסדי השם כי לא תמנו כי לא כלו רחמי' (איכה א), היינו, שנראה ונתבונן על ההרחבות שבתוך החושך, ומתוך זה ההתחזקות נסיק את המסקנא הנכונה והאמיתית כי ה' עמנו ואתנו בכל מצב שהוא! ויש לנו למה לצפות ולקוות! וממילא נתעורר אל הקינה והבכיה באגעועים והשתוקקות, מתוך תקווה ובטחון שסוף כל סוף יאר ה' פניו אלינו ויוציאנו מן המיצר אל המרחב ויגאלנו בתכלית השלימות.

זייער שיין, מגיב שמערל-תמים, אמנם מה יעשו האנשים אשר ליבם בל עמם בעת אמירת הקינות, א' קאלטע קינות' בלי שום רגש ולב.

שקט השתרר בצריף במשך כמה רגעים, עד שזענה יוסקע-שניידער ואמר: גם בזה כבר למדנו מרבינו דרך סלולה ובטוחה, שכבר הקדימונו הרה"ק רבי יודל ממעודוועדיבקה זיע"א לשאול שאלה זו את רביה"ק אין זוכים שיהיו דיבורי התפילה וההתבודדות בהתעוררות הלב, והשיב לו רביה"ק "תאמרו לי אצל איזה צדיק קיבלתם התעוררות הלב? העיקר היא האמירה בפה, להרבות בדיבורים של תחינות ובקשות בפה, והתעוררות הלב בא ממילא".

כמו כן בעניינינו, כאשר אין לב ונפש להתאבל, אז העבודה פשוט לקונן בדיבור פה אף בלי לב, ובאמת שעל זה דייקא מתאבלים ומקוננים: רבוש"ע הבט נא על המצב העגום בו אני נמצא, שאף לב ונפש אין לי להתאבל...

אכן, כך נראית שיחה רגילה של אנשי רבינו, אמנם בעלי מלאכה הם, אך ליבם בוער באש שלהבת לעשות רצון קונם, וכאלו מאליהם שיחה היום היום הוא לדבר בתמימות ופשיטות מהתכלית...

אחד אשר הסעתיו מ'טשערין' ל'קיבלטש', ובהשגחה פרטית מופלאה הקריא לפניי מדברי מורינו הרה"ק רבי נתן זיע"א אשר מטעים ומרחיב ענין זה בבהירות כה מופלאה בדברים המשיבים כל נפש, ממש מורא'דיג! כמדומני שדבריו הק' כה מוחכימים ומבהירים הענין כך שאין צורך אפי' להוסיף עליהם אף מילה!

נו, אדרכה! קראו לפניו בני החבורה, ניתי ספר ונחזה... שלף קלמן בעל עגלה את ה'ליקוטי הלכות' המונח דרך קב בשקו ופתח בהלכות כלאי בהמה (הלכה ד), והקריא בקול את דבריו החוצבים של מזהר"ת:

"כשהאדם רואה גודל צרותיו בגוף ונפש וממון שהוא רחוק מהשי"ת מאד כמו שהוא יודע בעצמו, וגם בפרנסה ובגוף יש לו גם כן יסורין כמו ששכיה ברוב העולם, ואפילו כשבא עליו איזה צרה ממש, הוא צריך לבל יתבלבל לגמרי מחמת הצרות והיסורין, רק בכל עת ועת בפרט בעת צרה יתן עיניו לבו ודעתו להסתכל ולהתבונן היטב על חסדי ה' וטובותיו שעשה עמו עד הנה.

"כי כל אדם כמו שהוא, מאחר שהוא בכלל ישראל ומניח טלית ותפילין בכל יום, ומייחד שמו יתברך פעמיים בכל יום, ראוי לו ליתן הודאה ותודה להשי"ת בכל יום, על עוצם חסדו וטובו יתברך עליו, שזכה להיות בכלל ישראל מקבלי התורה! מכל שכן שכל אחד יודע בנפשו כמה טובות נפלאות בפרטיות שגמל השי"ת עמו מעודו עד אותו היום וצריך להרגיל את עצמו להודות ולהלל להשי"ת על כל הטובות שעשה עמו.

"ועי"ז יהיה לבו נכון בטוח שגם עתה השי"ת לא יסיר חסדו וטובו מאיתו ויחזק את לבו לצעוק ולהתחנן להשי"ת שיצילהו גם עתה מכל הצרות והיסורין.

"כי כשאין מודים על העבר קשה מאד לקרותו יתברך מגודל אוטם הלב שנתאטם מריבוי הצרות, בפרט עתה באורך הגלות שכמעט אין יום שאין צרתו מרובה מחברו, והפרנסה דחוקה מאד והבעל דבר מתפשט על כל אחד ואחד לאורך ולרוחב, וכל מה שרוצים להתחיל לצאת ממה שצריכין לצאת ולהתקרב לאיזה עבודת ה' אין מניחין אותו ומתגרין בו יותר ומעוצים ריבוי המניעות אין יכולין לפתוח פה לפרש שיחתו לפניו יתברך.

"על-כן צריכין לילך בדרך זה מאד שבכל פעם בבואו לפרש שיחתו לפני השי"ת או להתקרב לאיזה דבר שבקדושה יזכיר את עצמו ריבוי הטובות והחסדים שעשה השי"ת עמו מעודו עד היום הזה. ועי"ז יתחזק לבבו לבטוח בה' שישמע תפילתו גם עתה ועי"ז יוכל להתקרב אליו ית' ולפרש לפניו שיחתו כראוי."

ישב לו יוסקע-שניידער בצריפו הצר ועסוק בעבודתו לתקן בגדי אנשי העיירה, בידי האמוניות הוא תופר ומחבר הקרעים ומחדד לעצמו מאמרו רביה"ק "אם אתה מאמין שיכולים לקלקל תאמין שיכולים לתקן..." ותוך כדי הוא מנצל את הזמן לדיבורי התבודדות וגעועים להשי"ת.

ביותר חביב עליו הזמן הפנוי שבין תיקון אחד למשנהו, כאשר מונח לפניו מבחר אוצר בלום של ספרי קודש לבלות הזמן בתורה ותפילה.

זה עתה הוא סיים תיקוני הבגדים אשר נתן את דברו לתקנם עד שעות הצהריים, ובניחותא הוא פונה לפינתו ולוקח בידו את הספה"ק 'עלים לתרופה', לחזק את נפשו בדיבורי אמונה והתחזקות של מורנו הרה"ק רבי נתן זיע"ע לחייתו לתחיה.

יוסקע פותח את הספר, ומתחיל ללמוד מילה במילה ממוכתב אשר נפרש לפניו (מכתב קצה): "רבים קמים עלינו וצרה גדולה הוא, וגם כי הימים הם ימי בין המצרים, ואין לנו עתה שום חיות כי אם ע"י הלימוד הקדוש של 'בצר הרחבת לי', שאני רואה הרחבות נפלאות בכל יום בתוך מעוף צרה ומצוקה, ועתה אנו צריכין להחיות עצמנו בזה כדי שיהיה לנו כח לומר הקינות בכל לב, ולשבר לבנו כראוי כל אחד על חלקו שיש לו בחורבן בית המקדש וצרות ישראל בכלל ובפרט".

יוסקע כמעט וקופץ ממקומו, הרי כמה פעמים למד מכתב זה, ועד עתה לא שם אל ליבו ל'חידוש' המופלא המבואר כאן! רבי נתן זיע"ע מעלה על נס נקודת חידוש נפלאה! שכדי שיהיה לאדם כוח ולב לומר קינות ולהתאבל כראוי על החורבן, וביותר - לשבר ליבו על החורבן הפרטי שלו, על החלק שלו בחורבן הבית - צריך שיחזק את עצמו דייקא בהרחבות שבתוך הצרה! בנקודות טובות שעדיין זוכה לחטוף אף בתוקף ימי ההסתרה!

מרבוב התעמקותו והתפעלותו לא הבחין יוסקע בידידו שמערל-תמים שנכנס למסור כמה בגדים לתיקון עד שר' שמעל שאלו בקול: הגד נא לי ר' יוסקע כמה הנך מתעמק כל כך? יוסקע הרים את ראשו מהספר וללא אומר ודברים הוא מראה לפניו את המכתב דלעיל, שמערל כמו יוסקע קורא בהתפעלות ואומר: אכן, חידוש! אך מה הסברא בכך? האם לא מסתבר להיפך, שעי"י הסתכלות על המצב העגום ועל ההסתרה הגדולה ברוח ובגשם יתעורר האדם יותר לקונן ולהתאבל על החורבן הכללי והפרטי?

תוך כדי דיבורם נכנס קלמן-בעל-עגלה לצריף הקטן, וכאשר שמע את תוכן שיחתם פנה לפניהם לאמור: הסכיתו ושמעו את אשר הזדמן לי לשמוע אך יום האתמול מזקן

ההולך קדמת אשור, הרי שלפני כל הדרכים שיום טובה.

חיפוש אחר צדיק האמת

ובכן התחלתי מסע חיפוש וביקוש אחר דרך ומהלך בספרי החסידות, וביותר הרגשתי משיכה חזקה לספרי רביה"ק. ובפרט מצאתי מנוח לנפשי הסוערה בספרי 'עלים לתרופה' - מכתבי מורנו הרה"ק רבי נתן ז"ע - ובספרי 'ימי מוהר"ג' בו מספר רבי נתן ז"ע את חייו חייו באופן מופלא ביותר, חיים של עובד ה' בכל עת ורגע, וכאשר התבוננתי בדבריו הק' היה לי צמאון חזק מאוד להיות כמוהו, והיינו למצוא צדיק ולהיות בטל אליו בתכלית כפי שרבי נתן היה בטל לרביה"ק, גם ראיתי אז בשיחות הרה"ק שיחה שאמרו לרביה"ק שעשיו כבר אין צדיקים, ורביה"ק ענה לעומתם דברי חז"ל שהקב"ה שותף בכל דור דור, ובכל דור יש צדיקים, לכן אמרתי אל ליבי להוציא אל הפועל את מסע החיפוש אחר הצדיק שבדור הזה, מסע ארוך לאורך כעשר שנים.

הגם שהסתובבתי קצת עם חסידי ברסלב, היה רחוק ביותר בשבילי לחשוב שהצדיק שרביה"ק מתכוון אליו הוא רביה"ק בעצמו, כידוע לכל חסיד ברסלב, כי באמת שהוא חידוש גדול מאוד, אחד מפלאי החידוש של רביה"ק, כי הלא גם אצל תלמידי הבעש"ט הק' לא מצינו כדבר הזה, להיות מקושר דורי דורות לרבי שכבר אינו בעולם הזה, זה אכן מקושר גדול, והוא מחסדי הבורא ב"ה שריחם עלינו בדור הזה, לשלוח לפנינו את רביה"ק כעמוד האש ההולך לפני המחנה, להדריך ולהאיר את הדרך גם אחר הסתלקותו, שלהיות בעולם אחר לא מפריע לו עבודתו להשפיע ולהנהיג, זה חידוש עצום והאדם צריך זכיה לפקוח עיניו לראות את החסד הגדול הזה.

מה גם שכל ההתקרבות שלי לדרך החסידות היה באופן שכלי מאוד, עם מוח והבנה, למדתי את הספרים במטרה להבין ולהשיג את המהלך המונח בתוך הדברים, כך שלא שמת דגש כלל על שיחת ודיוק חברים, והאמת יורה דרכי שכלי לקבל את התורה שבעל פה של ברסלב - שהוא חלק בלתי נפרד מהתורה שבכתב שבה - צריכים לדבר בשיתוף חברים עם אנשי שלמינו חסידי ברסלב, ואני לא הבנתי אז את נחיצות הענין וכן פעלתי לפי הבנתי ומהלך מחשבותי.

זאת ועוד הרי כאמור לא היה אצלי הבלד בין ברסלב לשאר החסידות, וכאשר ראיתי אצל שאר המקומות שהחסידים מקושרים לרביים חיים, כמוכן שזה השפיע גם עלי, עכ"פ חיפשתי והלכתי מרבי אחד למשנהו לחפש ולחקור אחר רבי וצדיק שבדור.

מניעות להתקרב לחסידות

תוך כדי כך, הגיע זמן החורף לקיצו, וחרתי לרארה"ב לקראת חג הפסח, אבי שליט"א שכבר שמע על אודות בנו ומעשיו בארה"ק, לא היה מרוצה כלל וכלל... וכדי למנוע את המניעות הרובצים על פתח הקדושה קיבלתי על עצמי לקבוע עתים לתורה כל יום ללא יוצא מן הכלל שהוא עצה להינצל מהצרה"ר כמבואר בליקוטי הלכות' (הלכות בציעת הפסח), והרי עיקר פעולת היצירה הוא למנוע האדם מעבודת ה', לכן קיבלתי על עצמי קביעות מסוימת שאלמד אותה כל יום חוק ולא יעבור, ואכן כל זמן שהיחזקתי בקביעות הללו לא היה לי מניעות כלל, אך כעבור כמה שבועות היה יום אחד שזלזלתי בקביעות ולא למדתי, ומני אז התחיל ההתנגדות לבצבץ ולצאת חוצה.

אבי שליט"א שלא היה מרוצה ממני פנה אלי בתרעומת באמרו: מה לך כי הלכת לדעות בשדות זרים? הרי יש לנו מסורת מהרה"ק רבי אהרן קוטלר זצ"ל ומבית בריסק (שאבי היה תלמיד שם) למה אתה זורק מסורת עשירה כזו אחרך?

הגם שהיה קשה לי מאוד כל ההתנגדות כמוכן, אמנם קיבלתי על עצמי שאף שאני עושה מה שאני אמור לעשות כדת של תורה ואיני נכנע, אבל איני הולך להתווכח ולרבו עם הוריי בשום אופן ח"ו, ובאופן כללי אעשה מה שהם חפצים כדי לא לעורר מדינים.

אחרי פסח רצה אבי שאלך ללמוד בישיבה ליטאית, כדי שאשוב מרדכי ואחזור למסורה ממנה באתי, ונפשתי עם הראש ישיבה שהוא איש מורם מעם וירא שמים מרבים, לאחר שאילת שלום הוא שאל אותי האם אני בא כאן מרצוני או מרצון אבי, הודיתי על האמת שאכן באתי לחסות בצל הישיבה רק מפני רצון אבי, אבל אני מוכן לקיים מצוות כיבוד אב, הראש ישיבה שהיה איש חכם הבין את הילך הדברים ושאל אותי מינה וביה:

מבקשי השם שמצאו מנוח בצל רבינו הקדוש

בצירוף חמדתי

הרה"ר אליעזר סאוויצקי ה"ו - ירושלים

באמצע סדר הלימוד משוטט ראש הכולל' בחוצות קריה כאשר מחשבותיו הסוערות טורדות את מנוחת נפשו

פינה לעצמם בבניה"ד שהתפללו שם, ואע"פ שהחזקתי את עצמי לטעמי לגמרי מ"מ התחברתי והתפללתי עמהם, וגם למדתי עם אחד הבורים איזה ספר חסידות, והתחלתי קצת לטעום טעם החסידות.

בישיבת מיר בירושלים

אחר זמן מה זכיתי לעלות לארץ הקודש ללמוד בישיבת מיר בעיה"ק ירושלים, ואירא דקדושה השורה בארץ ישראל עורר בנפשי עוד יותר געגוע וכמיהה להתעלות ולחפש האמת, דיברתי עם כל מיני אנשים וקיבלתי יותר מושגים בענייני עבודה וחסידות, התחלתי לחקור בעמקות יותר מהי חסידות לאמתה, כי למשל אצל הליטאים - ובפרט אצל בעלי המוסר - המהלך הוא בסדר מסוים המפורט לפירוט, משאי"כ אצל החסידים כפי הנראה לעין אין סדר מיוחד, הם מתאספים יחד בטיש וכדומה, בשעת מעשה אכן מתעלים ומתרוממים, אבל אחרי כמה שעות חוזרים למדינה שהיו מקודם, וכמו כן בעבודת התפילה, בשעת התפילה יוכלים להיות בהתרומומות הנפש ובהתלהבות, אך אין נראה שיש לזה השפעה ניכרת על כל מעשיהם.

הפניתי שאלה זאת לכמה וכמה בחורים הנמנים על עדת החסידים שיואלו בטובם לבאר ולהאיר את עיני מהי מהותה של דרך החסידות, ולאף אחד מהם לא היתה משנה סדורה להשיב, יש לתת לב שבאתי ממקור ליטאי לגמרי כך שכל בחור הלושב כובע חסידי ופאותו מסתלסלות על לחיי חזרתי מיד כמי שיש לו יד ודעה בחסידות ובתורת הקבלה... לכן כאשר הם השתמו למנועת לי הייתי די מבלבל ולא ידעתי כדת מה לעשות.

חסידות זה לא אכילה קיגלי

עד שאחד מידידי הציע לי לפנות אל אברך אחד שמקורב לדעת רביה"ק, והוא בעל השגה ובעל מוח גדול, גם ידיו רב לו בחסידות ובתורת הקבלה, פגשתי אותו והרציתי לפניו את ספקותי לגבי דרך החסידות, הלה השיב לי שהוא כבר שאני חושב ומתעמק הרבה בעבודת ה', וכנראה כבר נסיתי דרכים ומהלכים שונים, לכן שאל אותי להיכן כבר הגעתי עם החיפוש שלי, אמרתי לו שבאמת אני מרגיש שלא הגעתי לכלום ובגלל זה אני עדיין מחפש.

אז פנה אלי ואמר: הסכת ושמע, **בדורות שלפנינו היה הבעש"ט הק' ז"ע והרה"ק רבי נחמן מברסלב ז"ע, אף הם חיפשו דרך ומהלך בעבודת ה' ומצאו! אולי תעצור לנסות לבנות דרך בעצמך, אלא שיהיה לך אמונה בהם ותלך בדרכם!**

נפרדתי ממנו והבנתי אז דבר חדש, כי עד אז ציירתי במוחי את הבעש"ט הק' ושאר הצדיקים כאנשים מוזרים שכל מהותם היה לאסוף ולקרב אנשים לשיח ולאכול עמם קיגל חלילה, הוא נתן לי להבין שהבעש"ט הק' חיפש וחידש מהלך עבודה בעבודת ה', ועבור שבועיים ימים חזרתי אליו כשאני מוכן ומזומן לשמוע את אשר בפיו, הוא הדריך אותי בכמה הנהגות ישרות כמו להקפיד על מקוה ועוד הנהגות של קדושה וחסידות, קיבלתי את דבריו בהתלהבות וקדושה בחזקה.

יש לציין שאצלי לא היה שום הבלד בין ברסלב לשאר המקומות, כי הגעתי ממקום שכל דרך החסידות היו מופרך מכל וכל, וכאשר הבנתי כי דרך החסידות הוא דרך

התחלת מסע החיפוש

גדלתי בארה"ב כבן למשפחה ליטאית חשובה, אבותי משוטטו ברבנות במקום מגוריהם, ובאופן טבעי גדלתי על מושגים ליטאיים, זקני - שהיה תלמיד של רבן של ישראל הפופי חיים ז"ע ותלמיד חכם מופלג - היה 'הדמות' שלנו, כל שאפיתנו היה ללכת בדרכיו ולגדול כמוהו בתורה ועבודה, בהיותו איש מורם מעם כל כולו תורה, עד כדי כך שאפילו במייל דעלמא היה מביא תמיד מקורות מדברי חז"ל, הרי שכל המטרה והיעד שאליו שאפתי להגיע היה לשבת ולהגות בתורה יומם ולילה, לזכות לדרגה כזאת שאוכל ללכת ברחובות קריה ומחשבותי תהינה סוקות בגמרא או הלכה, זה היה המטרה שרציתי להשיג.

כל המושג של חסידות באופן כללי היה רחוק ממני כרחוק מזרח ממערב, הסתכלתי על הבעש"ט הק' ודרך החסידות היה כקבוצה המקרבת אנשים ע"י שירה וזמרה ונתינת אוכל לאנשים... אך לא יעלה על הדעת להשוות את הבעש"ט הק' או אחד מתלמידיו להגאון מוילנא או לרבי חיים בריסקער... הם מלחזק... היה פעם שאמר לי איזה חסידישער בחור שתלמידי הבעש"ט הק' לא נפלו בגדלותם בתורה מגדולי ליטא, ואני אפילו לא כעסתי על זה, שחקתי עולי כמו שאיננו יודע מאומה... זה היה המושגים שלי על חסידות בכלל.

למדתי אז בישיבת "בית התלמוד" בארה"ב, ובהיותי כבן שיבסר נסתלק זקני זצ"ל לבית עולמו, קיבלתי את זה באופן קשה מאוד, והתלחתי החלטה חזקה ללכת בדרכיו ובהי מה, אני אתייעץ ללמוד כל היום וכל הלילה בהתמדה ארת, למנוע שעות מועטות שיוקדשו לשינה קצרה ואכילה מועטת, וכך אזכה לגדול ולעלות מעלות רמות בתורה כפי שזהה זקני, התחלתי במהלך זה, בתחילה הצלחתי קצת אבל כמוכן **שלא עמדתי בציונות שהצבתי לעצמי, אז אז התחיל מסע החיפוש אצלי**, כי הרי כמו עיני ראיתי איש מורם מעם שהיה ראשו ורובו מונח בתורה ויראת שמים, הוא היה דבוק בכל רמ"ח אבריו ושט"ה גידיו בתורה, ולמה איפוא איני יכול אף אני על אף כל התאמצותי והשתדלותי.

עולם המחשבה ודרך החסידות

עבור תקופה נסעתי ללמוד בישיבת גייטסהד באנגליה, ושם התודעתי לעולם ה"מחשבה" כפי המבואר בספרי הגאון רבי אליהו דסלר זצ"ל וההולכים לאורו, למדתי בספריו והלכתי לשיעורים שמסר אחד מתלמידיו, לפי האמת זה כבר דרך ונתיב לעולם החסידות, כמו למשל פעם ראשונה שראיתי קטע מדברי רבינו הקדוש היה בספר מכתב מאלהיו של הרב דסלר.

דבריו נכנסו היטב בקרבי, כי עד אז עסקתי בעיקר בלימוד גמרא, חשבתי שכל מה שכתוב בספרי עבודה ומוסר הם דברים פשוטים מאד, ובמאמר המוסגר אכן המסילתי ישרים בהקדמתו מבאר שהם דברים פשוטים מאד רק צריכים לשנן ולקיימם באמת, ורק אז מצאתי בספרי המחשבה שחוק מנגלות התורה ישנם דברים עמוקים ודרכי הנפש בעבודה מה שלא ידעתי עד אז.

ואז התחלתי ללמוד גם בספרי המח"ל ומצאתי שם כר נרחב של עמקות ומחשבה, והיות שבישיבה שם למדו גם חסידישע בחורים התחלתי להתחבר עמהם, היה להם

ניצוצין קדישין

יש להסתפק אם האדם שמח כל צרכו בפורים, כמו שהוא באמת צריך לשמוח בתשעה באב!

הגם שת"ב הוא עת צער, אין זה צער של עצבות ואישה, אלא כאב של מיריות ושברון לב. שצריך להצטער ולספוק לצפות ולקוות שהציבור מחשבת הגלות ואיך ה' פנו אלינו. אבל מצד עצם שמחת יחדות צריך לשמוח שתהיה להיות מהם שהקב"ה בכבודו ובעצמו בחר בו.

הגה"ה ר' יעקב מאיר שפטיץ שליט"א
בבארור על שירת ה'ה', שיהיה מ"ב

הגדול ר' צבי חשין שליט"א על זה, ור' צבי אמר לו כך אימרא חזקה ושנונה: "באמת צריך שיהיה לך הכרת הטוב לפניהם, אבל בגלל הכרת הטוב לא מוותרים על הטוב בעצמנו!" זה דיבור חזק! הכרת הטוב הכונה שצריכים להכיר טוב לאנשים שעשו לך טובה, אבל בגלל הכרת הטוב לא פועלים נגד הטוב בעצמו! הדיבור הזה עשה רושם גדול עלי וגמרתי אומר לנסוע ובעז"ה הכל יבוא על מקומו בשלום.

כמובן שהרביית בהתבודדות על זה, שיננית לעצמי דברי רביה"ק בריש ליקו"מ תנינא "אחד היה אברהם", לא להתפעל מכל המניעות מסביב, וביקשת מהשי"ת שנסיעתי לא יעורר שום רעש ורוגז.

לאחר מעשה נוכחתי לדעת שכל חששותי היו חששות ודמיונות שוא, אבי וחמי קיבלו את העניין כמובן מאילוי, כנראה שהם סמכו עלי שאני מבין לבד מה לעשות, ואם בחרתי בכך כנראה שזה מה שאני צריך לעשות.

כדבר הזה היה גם לגבי המניעה השניה, כשחזרתי מאומאן החלטתי ללכת לתת 'שלום' לאדמו"ר שהסתובבתי אצלו על אף החשש הגדול מתגובתו, ונכסתי לבית מדרשו והנה כולם יושבים מסובים יחד איני זוכר בדיוק אם זה היה טיש או שיחה לקראת ה'ה"ק, ניגשתי אליו והושטתי את ידי בחשש, האדמו"ר לחץ על ידי ובמאור פנים אמר 'שלום עליכם' והתעניין בסבר פנים יפות אם הכל עבר בשלום, אז ראיתי שכל המניעות מקורם מדמיונות ופחדים, וכפי המבואר בדברי רביה"ק ומהר"ת שיעקר המניעות הם מניעות המוח.

עבודה השם בכל מקום ובכל מצב

נקודת החיזוק והעבודה שקיבלתי אצל רביה"ק היה בעיקר החיות והעמקות בעבודות הפשוטות, כי במקומות האחרים שחיפשתי קיבלתי אכן מושגים גבוהים, אך הם היו למעלה ממצבי ולא הגיע לידי מעשה, ואפילו הייתי מגדיר אותם בגדר דמיונות שוא, אצל רביה"ק מקבלים דרכי עבודה כל אחד לפי מצבו באופן נעלה, ע"י התבודדות ושאר עצותיו הק', האדם מרגיש שכביכול רביה"ק יורד אליו למצבו הפרטי ומרוממו משם.

ואצלי התחדד נקודה זו דווקא בספה"ק 'עלים לתרופה' רימי מוהר"ת, שם מכניס רבי נתן זיע"א את כוחו הגדול של רביה"ק בחיי היום יום בכל המצבים ממש ברוחניות ובגשמיות, בכל המעברים והצרות שעבר - כאשר מסופר שם - הוא תמיד אחז עצמו ונשען על כוחו של אותו זקן, לכן כאשר למדתי בספרים אלו הרגשתי כאילו רביה"ק מוריד את עצמו ממצב זה אל כל אחד ואחד במצב שלו יהיה איך שיהיה, הרגשתי שהאור המופלא והמרומם של רביה"ק, אשר הוא גבוה מעל גבוה, יכול להאיר את האדם בכל המצבים ובכל המעברים שרק יעבור, והוא הנותן לאדם כוח לעשות חיל ולעלות מעלה מעלה.

לקיים מאמר רביה"ק להיות מקושר לצדיק אמת, ב' מה ששמעתי אומרים דבר מחדש ביותר שבברסלב אוהזים שכונת רביה"ק היה על עצמו, שהוא הוא הצדיק הדור ורוחו הקדושה חופפת עד ביאת הגואל, דבר שקשה מאוד לתפוס במחשבה.

כך הסתובבתי עם ב' תמיהות הללו זמן מה, עד שביים אחד האירי בי האהרה, שאדבריה האחת מתרצת את חברתה, שכיוון שהיסוד והעיקר הוא להיות מקושר לצדיק אמת, על כן פעל רביה"ק האי חידוש נפלא שאפשר להתקשר אליו בכל דור ודור אף אחרי הסתלקותו כמו חסיד לרבו בחיים חיות.

רגלי מוליכות אותי לברסלב

באותה תקופה שניהלתי את הכולל היה לי פעם עגמת נפש גדולה בעניין כל ההלך ילך שהיה שם בעניינים הנוגדים את האמת, וכמי שהיה עדיין בחיפוש אחר האמת זה הפריע לי מאוד, עד כדי כך שיצאתי באמצע סדר הכולל, והלכתי הלך ושוב לטייל ברחובות העיר, כאשר מחשבותי משוטטות וסוערת בלא יכולת להירכז, לא היה לי שום כוונה ויעד ללכת אליו, והנה רגלי מוליכות אותי כאילו מאליו אל עבר הברסלב'ער שטיבל, ונכסתי לשטיבל, והוצאתי 'ליקוטי תפלות', וכיוון שחשבתני אז שהטוב ביותר הוא לעבוד את ה' בתורה ותפילה בני לבין עצמי, ללא צורך להתערב בין אנשים, אבל המניעה לזה היה שאי אפשר לי לעזוב את הכולל, כי זה כל הפרנסה שלי, על כן חיפשתי בליקו"ת תפילה על פרנסה, התחלתי לומר את התפילה וליבי נפתח, איני זוכר איזה תפילה זה היה, אבל דבר אחד אני זוכר, שרבי נתן מדבר שם מכל העניינים חוץ מ...ממון, דבר הכסף לא מוזכר כלל בתפילה זו, דברי רוח הקודש של רבי נתן עוררו את ליבי ובכיתי בכיה של התעוררות וכיסופין, אז הפנמתי בלב פנימה שיש כאן משהו ששייך אלי.

בית מדרשינו ב'בארא פארק'

באותו תקופה התחיל גם להתגבש בשכונה שלנו בעיר בארא פארק, ציבור של אברכים יקרים מבקשי השם שזכו להתקרב לרביה"ק, השטיבל היה מקום ופינה ואבן שואבת לכל מבקש ה' להעביר אש השלהבת בליבות החפצים באמת, ביניהם אברכים עובדי ה' משכמים ומעלה בתמימות ובפשיטות כרצון רביה"ק, כך גם התחיל הגה"ח רבי יצחק פריעדמאן שליט"א למסור שיעור בליקוטי מוהר"ן פעם בשבוע, והשי"ת הזמין שהיה לי שיחת תברים עם הר"ר נחמיה חשין הי"ו, והוא חיזק אותי לבוא לשיעור, וכך התחלתי יותר להיכנס ללקלוט דעת דקדושה של רביה"ק ביתר שאת וביתר עוז.

אומאן ראש השנה!

למעשה כאשר גמרתי בדעתי לנסוע לקראת ראש השנה לציון רביה"ק, כאשר ציונו, ב'יה שבבית לא היה שום נגיע ע"ז, אך עיקר המניעה שלי היה הרגש פנימית במוח הנובעת משני סיבות, האחת כי אבי כבר סתר וקיבל שנהייתי חסיד מן השורה ויש לי שייכות לברסלב וכך גם חמי לא היה איכפת ליה כל זאת, אך לנסוע על ר"ה לאומאן חשבתני שזה כבר יותר מידי, וזה יכול לגרום למהפכה וכעס הן מצד אבי והן מצד חמי, ובכן מה חסר לי כעת לעורר שוב זעם אחר שהכל כבר בא על מקומו בשלום, זה היה מניעה חזקה בשבילי.

והמניעה השנייה היה מצד האדמו"ר שהייתי מקורב אליו שהיה בעזרי להגיע לאומאן פעם ראשונה, כי היה לי כלפי הכרת הטוב גדולה, באשר שהיה לי לעור ואחיסמך לאורך כל הדרך עם אבי ועם שידוכים וכיו"ב, וידעתי היטב שאם לא אהיה אצלו בימי ר"ה זה יגרום לו לכאב לב והוא יביט על זה ככפיות טובה, כי הגם שהיה לו הערעור לברסלב, אבל ר"ה היה דבר גדול להיות אצלו, הוא הרי למד 'ליקוטי מוהר"ן' על גודל הענין להיות ר"ה אצל הצדיק, וכפי הנראה לכן היה אצלו עניין גדול להיות אצלו... ועכשיו אני הולך ועוזב אותו לטובת השהות באומאן... הרגשתי בהזדמנות לא בנוח.

בגלל הכרת הטוב לא מוותרים על הטוב

בהשגחה פרטית פגשתי באחד שהיה במצב דומה למצבי, שהרגיש שאם יסע לאומאן זה יכאב לכמה אנשים שעזרו לו רבות, אז הוא אמר לי שהוא דיבר עם הגאון

תדמיין לעצמך שיש לך בן שחפץ לעבוד את ה' בדרך העבודה של ליטא, האם היית מונע זאת ממנו? השבתי לו, לא, אדרבה אם דברי המסילת ישרים בפרק ראשון - שיתברר ויתעמק האדם מה חובתו בעולמו ומה צריך שישם מבוטו וממנתו כל ימי חייו - עומדים לנגד עיניו, אני יעמוד לצדו ולעזרו ולסייעו בכל מה שאפשר, על זה האגב הר"י ואמר לי שאם כך אינו יכול למנוע ממני את דרך העבודה שבוחרתי, ונכנסתי ללמוד בישיבה ההיא.

כך עבר עלי זמן קיץ שם, במשך הזמן נקבצו חברות בחורים סביבי בכל ליל שבת כדרך החסידים, לומר שירות ותשבחות לא-ח' וילדבר דברי עבודה בדרך החסידות, עד שהראש ישיבה פנה לאבי ואמר לו בדרך צחות, שיותר מסתבר שאני אמשוך אותו לחסידות ממה שהוא ימשוך אותי חזרה...

האדמו"ר שעזר לי להגיע לאומאן

כך חזרתי לבית הורי בברוקלין, וגם שם חיפשתי אחר אנשי אמת, ביום מן הימים פגשתי באדמו"ר חשוב אחד, ונתחברתי עמו בקשר אמין, הלה הגם שלא היה ברסלב'ער היה מעריך ומוקיר את מהלכה של ברסלב ועודדני ללמוד ספרי רביה"ק, ובקיץ שנת תשנ"ו אף עזר לי לפקוד את ציונו הקדוש של רביה"ק באומאן מה שהיה אז בגדר חלום בלי גומא, היה זה כאשר בחסידות 'קרלן סטאלין' שלחו קבוצת בחורים לרוסיא - אוקריינא, להקים קמפ כדי לקרב ולעודד את רוחם של ילדי היהודים שהיו שם, אז הציע לי האדמו"ר שארשום את עצמי לקמפ בתנאי שיעתנו לי רשות לנסוע לאומאן.

יש לציין שעדיין לא הגדרתי את עצמי כברסלב'ער חסיד, רק מכיוון שראיתי את ההבטחה הנפלאה על התיקון הנורא שזוכים ע"י אמירת התיקון הכללי בציון הקדוש, הבטחה שלא נשמעה מפי שום צדיק אחר, א"כ מי פתי שיפספס הזדמנות גורלית זו? ואדרבה אם היה עוד צדיק שמבטיח בפיורש שיכול להוציא את האדם מן השאל תחתית הייתי הולך גם אליו... הרי התקוה שרביה"ק נותן לכל אחד באשר הוא שם הוא הפלא ופלא!

כי כשהאדם מסתכל בעין האמת בלי הקדמות ודעות מוקדמות אצלו אין שום מקום להסתפק, וכפי שרביה"ק בעצמו מבאר שיש כח המושך שמושך לצדיק, רק שיש כח המכריח מנגד, ואם אין את הכח המכריח בודאי שרוצים להימשך אליו בעבנות אהבה, וכאמור שאצלי לא היה שום הבדל בין ברסלב לשאר דרכי החסידים, לכן היה פשוט וברור אצלי הרצון והכיסופין לפקוד את ציונו הקדוש ולזכות לתיקון הנורא.

השתפכות הנפש בציון הקדוש

עכ"פ נסענו לאוקריינא וכפי שסיכמתי איתם נסעתי (עם עוד שלושה בחורים) אל עבר עיר אומאן, הציון הקדוש היה עדיין בחצר ביתה של נכריה תושבת המקום, וכדי לפייסה היו נותנים לה דברי מאכל שלא היו מצויים כ"כ שם או סכום של כמה דולר, הגענו לשם ולא מצאנו אותה, והנה אני מרגיש הרגשה עילאה שלא מעלמא הדני, קיבלתי את התלהבות דקדושה והתחלתי לומר עשרת מזמורי ה'תיקון הכללי' בהתעוררות רבתי כאשר דמעות זולגות מעיני במשך כשלושת רבעי שעה, כשגמרתי אמרתי לבחורים שצריכים לתת לנכריה את הכסף שהכנו, אז הם אמרו לי שהיא באה באמצע שאמרתי 'תיקון הכללי' וכאשר ראתה איש מוזר עומד וצועק על הציון, היא ברחה כל עוד נשמתה בה...

זה היה הפעם הראשונה שזכיתי לפקוד את הציון הקדוש, היה זה מתנה טובה מבית גזי רביה"ק עוד לפני ההתקרבות...

התמנות לראש כולל'

אחרי זה התחנתי בעשור"מ ונכנסתי ב'יה לבית חסיד, למדתי בכולל בחסידות שהייתי מקושר אז, לאחר זמן קצר מוניתי לשמש ולעמוד בראש הכולל, ואז התחלתי לראות ולהבין שעדיין לא הגעתי אל המנוחה ואל הנחלה, כי עד אז עדיין הייתי מביט על האדמו"ר והמורה דרך שלי כעל צדיק מורם שעליו התכוון רביה"ק להתקשר אליו, אך כאשר הייתי קצת יותר קרוב ובעל השפעה על הכולל ועל הכלל שם, היה קשה לי מאוד לקשר אותו לצדיק אליו רביה"ק התכוון.

התיישבתי בדעתי והתבוננתי שישנם ב' תמיהות שצריך להשים עליהם בתורת ברסלב, א' הקושי העצום

המערבית

המחזה המרהיב המתרחש בימים אלו, בבתי הכלא בארה"ק, כשאברכי אנ"ש נעצרים על קדושת שמו יתברך, וכל בית הכלא נהפך לשיבה לבעלי תשובה עם האברכים מוסרי הנפש ר' ישראל יצחק ברוין הי"ו, ר' נחמן וויסקי הי"ו

2,3,347 אינטערוויא ווינקל

הילד המבקש מלעיקוואד שנפשו משתוקקת וכוספת לעבודת השם באמת

עם האברך ר' ישראל באקאן הי"ו

2,5,140 סיפורי התקרבות ווינקל

כל מי שיאזין לשיעור זה לא יבין איך אנשים מסוגלים לעבור את חיייהם בלי לעשות התבודדות

שיעור נפלא מהרב מיכאל חשין שליט"א

9,4,4,2,1 אינטערוויא ווינקל

מה זה סמיכה על כח הצדיק

עם הרב שאול סירוטה שליט"א

9,7,2,23 שאלות ותשובות ווינקל

למה ביקש האדמו"ר מפשעווארסק שליט"א שיזכירו אותו לטובה בבית המדרש של ברסלב? מה ענה הרה"ק שנתפס "לא עיניו" לברסלב?

מספר הרה"ק ר' שמעלקא כהנא שליט"א נכד הרה"ק ר' יענקלע מפשעווארסק זיע"א

2,5,141 סיפורי התקרבות ווינקל

נייעס, שיעורים בעיניים העומדים על הפרק, וכל מה שקורה בברסלב מידי יום ביזמו

1 חמשה

ארה"ק 02.560.7387	אמעריקא 646.585.2985
בעלגיע 323.808.1775	ענגלאנד 0330.390.0487

קו הטלפון לכלל חסידי ברסלב, משמיע דבר ה' בזמן בעזר ותעזומות, קול חוצה להבות אש, מפי חסידים ואנשי מעשה, אמרות טהורות מבחינה דקדוקאית, שמעו ותרו בשמכם.

שאלה:

בהגיע יום תשעה באב נפשי בשאלתי, אם תוכלו להחכימיני ולהביננו סוד עבודת היום הזה ע"פ המבואר בספרי רביה"ק, למען אזכה לערוך עבודת היום בדחילו ורחימו כראוי?

חליצת הנעלים:

אחד מהחמשה עיניים בתשעה באב, הוא להימנע מ"נעילת הסנדל". כמו כן, בכל עת שאנו מתאבלים על חורבן בית המקדש, בחצות הלילה ובבין המצרים, אנו חולצים את הנעלים.

הסיבה הפשוטה לכך היא: בושה ותשובה. וכשם שמי שמבזה תלמיד חכם מגדים אותו, וחיבב לחלוץ נעליו, לאות בושה ותשובה (מבואר בשו"ע י"ד סימן רמ"א), כן אנו, חולצים את הנעלים להראות את אבולוננו, שפלונו וזערונו, ומתביישים מה' על מעשינו הרעים שגרמו את החורבן, ושבים אליו (ליקוטי הלכות, יבום ג, א).

אך מלבד הסיבה הפשוטה, יש בכך עומק וסוד. ובכלליות, הסוד הוא: שבתשעה באב, בחורבן בית המקדש, הפסדנו ואיבדנו את הקדושה והשמירה של הנעליים. ולכן אנו חולצים אותם, להורות ולהתאבל על הפסד נורא זה.

ומהי קדושת הנעליים אשר אותה הפסדנו בחורבן בית המקדש? יש לנו על כך כמה וכמה הסברים נפלאים בליקוטי הלכות, ואנו לא נזכיר אלא אחד מהם, בקיצור נמרץ:

רגליו הרוחניות של האדם, הם ה"עצות". כי כשם שיש לאדם מוח ולב, והרגליים הם אלו שמבצעות ולמעשה את אשר הוא חושב במוחו ולבו. כך ברוחניות, הרגליים הם העצות שעוזרות לקיים בפועל את ידיעותיו והרגשותיו (הם בח' נצח והה', רגלי, ואמ"ל). והנעליים הם השמירה לרגליים / לעצות, שיהיו עצות נכונות וטובות.

ובחורבן בית המקדש נפגמה עצתנו כל כך, עד שאין אנו יכולים לתת עצה שלימה לנפשנו כדת מה לעשות. ואיבדנו את הנעליים / את השמירה על העצות. ועל כך אנו מתאבלים ביום זה בחליצת הנעליים, "איכה הדרך והעצה לשוב לה" (ע"פ ליקוטי הלכות, גיטין ג, א. ע"ש באריכות).

וכשהאדם אכן חולץ את נעליו ומתאבל על הפסד מנעליו הרוחניים, הוא מתקן את הפגם ומשלים את הפסד העצום. ואז, חליצת הנעליים של תשעה באב, דומה לחליצת הנעליים של יום הכיפורים...

כי הרי גם ביום הכיפורים, אנו חולצים את הנעליים. רק שאז חליצת הנעליים אינה מחמת הפסד אור הנעליים כבתשעה באב, אלא אדרבא, מחמת שאין אנו זקוקים לאור הנעליים. וכמו כן, בתשעה באב; המצטער ומתאבל על הפסד אור הנעליים, זוכה שתיפוך ליצטור, לחליצת הנעליים של יום הכיפורים.

כי כשהאדם מכיר בכך שאין לה שום עצה ברורה עצה ברורה בעבודת ה' ומתאבל על כך - הכרה ואבלות זו, היא זו שממשיכה עליו את העצה השלימה. ואז הרי הוא עולה, בכח האבלות, ל"שכל הכולל", אשר שם אין צריכים 'נעליים' לשמור על העצות, כי שם זוכים לעצה מותקנת וברורה (ע"ש כל זה שם בליקוטי הלכות, ותמצא נחת).

האיררה עיני

לבין גיחור סודות בדרכי החסידות

מחמת קוצר הגיליון נבאר רק מעט מהנהגת יום 'ערב תשעה באב', והיה רצון שיתהפך במהרה לששון ושמחה.

ערב תשעה באב:

הנהגתו של עובד השם ביום ערב תשעה באב, אנו מוצאים ב"ימי שמואל" (הגה"ח רבי שמואל הורוויץ זצ"ל, חלק ג פרק צו), שם הוא כותב בזה עם הלשון: "ביום ערב תשעה באב מחצות היום, איני מדבר עם שום אדם כמעט, ואיני מניח לילי ומוחי שום מחשבה אחרת, רק מהרגשת צער ואבל והתאוננות, ולמדו ומסתכל בעיניי החורבן, המעוררים בכי ומספד, ועד הערב של תשעה באב הנני מתאונן בלב, אבל איני מתאבל ממש, ובביל תשעה באב הנני כבר מתאבל ומקונן בכי ויללה..."

אכילת ביצה:

בסעודה המפסקת, אוכלים ביצה מבושלת, שהוא מאכל אבלים, ומטבילים אותה באפר.

וסוד גדול יש באכילת הביצה בסעודה זו, וכדלהלן: זמן גדילת הביצה הוא עשרים ואחד יום, בדומה לאילן לז, שזמן פריחתו הוא גם כן עשרים ואחד יום (כדאייתא בגמ' בכורות דף ח' ע"א).

והנה, ה"לוח" מרמז על הנחמה הנצחית. כי עצם הלוח הוא עצם שאינו נרקב לעולם, וממנו יחזור הגוף והתאוננות, בתחית המתים. ו"עשרים ואחד יום" של "בין המצרים" הוא נגד אותו לז, שמסמל את הנחמה והתקווה הנצחית.

ולכן, בסעודה המפסקת אנו אוכלים ביצה, שמסמלת ומבטאת את ה"עשרים ואחד יום" של בין המצרים ושל גדילת הלוח, שהוא התקווה הנצחית (ע"פ ליקוטי מוה"ר ח"ב, פה).

וההסבר הפנימי בזה, לעובד ולמעשה, הוא: שדווקא בעת סעודה המפסקת, שהוא זמן של אבלות, אנו אוכלים ביצה שכל כולה מסמלת אבלות ותקווה גם יחד.

מצד אחד היא מאכל אבלים, ומצד שני זמן גדילתה מסמלת את התקווה הנצחית. כי אכן, כך נראית אבלותם של היהודים, מצד אחד אכל, מצד שני כולה תקווה (ע"פ ליקוטי הלכות, ביצים ה, ב. ע"ש באריכות בדברים נפלאים ומתוקים).

עוד סוד גדול יש באכילת הביצה בסעודה זו, והוא:

הנפשות החלושות, נקראות בזוהר "ביצים" (כי עדיין לא נולדו מהם אפרוחים, וכל שכן שאין להם כח לפרוח). וכל סיבת עיכוב הגאולה, הוא רק מחמת שעדיין מחכים לאותם הנפשות שיתוקנו. וכל תוקוננו הוא שהצדיק האמת יתקן את אותם הנפשות החלושות, וכשהם באים להתתקן, הם חייבים לסבול מרירות ואבלות רבה, עד שיתוקנו.

ולכן אוכלים ביצים בסעודה זו, להורות על כל זה: שכל עיכוב הגאולה הוא מחמת אלו הנפשות שהם 'ביצים', ונפשות אלו כל אותם הוא רק שיקוו ויצפו לשיעור ה' בתוך אבלותם וצערם (שם אות ה', ע"ש באריכות ותמצא נחת).

ועמדו על הברכה

<p>מורה שלמה אהרן ווערטהיימער בת שמש</p> <p>שבתם 400 גליונות</p> <p>לרגל שמחת הולדת בנו למז"ט ימלאו ה' כל משאלות לב לטובה</p>	<p>הרב אלכסנדר פראנק בת שמש</p> <p>שבתם 400 גליונות</p> <p>לרגל שמחת אירוסים בנו למז"ט ימלאו ה' כל משאלות לב לטובה</p>	<p>מורה שלמה הכהן גוטרדינער יוזשילס</p> <p>שבתם 500 גליונות</p> <p>לרגל הכנסת בנו לעול התורה והמצוות ימלאו ה' כל משאלות לב לטובה</p>	<p>הרה"ג חיים אהרן פריעדמאן רמ בשבת סאר יתק - סאטא</p> <p>שבתם 500 גליונות</p> <p>לרגל שמחת הולדת בנו למז"ט ימלאו ה' כל משאלות לב לטובה</p>	<p>מורה עיי משפחת הורוויץ אריק</p> <p>שבתם 500 גליונות</p> <p>לרגל שמחת הולדת בנו למז"ט ימלאו ה' כל משאלות לב לטובה</p>	<p>מורה משה לייב פלטניץ יוזשילס</p> <p>שבתם 500 גליונות</p> <p>לרגל שמחת הולדת בנו למז"ט ימלאו ה' כל משאלות לב לטובה</p>	<p>מורה יצחק משה שטערן לאצאן</p> <p>שבתם 1000 גליונות</p> <p>לרגל הכנסת בנו לעול התורה והמצוות ימלאו ה' כל משאלות לב לטובה</p>	<p>מורה קלמן אליעזר זילבערשטיין סאטא</p> <p>שבתם 1000 גליונות</p> <p>לרגל שמחת הולדת בנו למז"ט ימלאו ה' כל משאלות לב לטובה</p>
<p>מורה זאב פראנק ב"ר יוסף בת שמש</p> <p>שבתם 400 גליונות</p> <p>לרגל שמחת הולדת בנו למז"ט ימלאו ה' כל משאלות לב לטובה</p>	<p>מורה צבי יוסף וואסילסקי יוזשילס</p> <p>שבתם 400 גליונות</p> <p>לרגל שמחת הולדת בנו למז"ט ימלאו ה' כל משאלות לב לטובה</p>	<p>מורה יוסף הלל קעניג בת שמש</p> <p>שבתם 400 גליונות</p> <p>לרגל שמחת אירוסים בנו למז"ט ימלאו ה' כל משאלות לב לטובה</p>	<p>מורה נחמן סיעה יוזשילס</p> <p>שבתם 400 גליונות</p> <p>לרגל שמחת הולדת בנו למז"ט ימלאו ה' כל משאלות לב לטובה</p>	<p>מורה ברכת מזל טוב לייזש הירץ מורה בנימין איוואסקי יוזשילס</p> <p>שבתם 400 גליונות</p> <p>לרגל שמחת הולדת בנו למז"ט ימלאו ה' כל משאלות לב לטובה</p>	<p>מורה נחמן זאב פראנק ב"ר יוסף בת שמש</p> <p>שבתם 300 גליונות</p> <p>לרגל קבנת הרה"ח ר' חיים יצחק שמעון ב"ר זאב זצ"ל ימלאו ה' כל משאלות לב לטובה</p>	<p>מורה נחמן זאב פראנק ב"ר יוסף בת שמש</p> <p>שבתם 300 גליונות</p> <p>לרגל קבנת הרה"ח ר' חיים יצחק שמעון ב"ר זאב זצ"ל ימלאו ה' כל משאלות לב לטובה</p>	<p>מורה נחמן זאב פראנק ב"ר יוסף בת שמש</p> <p>שבתם 300 גליונות</p> <p>לרגל קבנת הרה"ח ר' חיים יצחק שמעון ב"ר זאב זצ"ל ימלאו ה' כל משאלות לב לטובה</p>